

**OLIMPIADA DE LECTURĂ *LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ-LAV*
etapa națională, 20 aprilie 2017**

Secțiunea liceu – lector experimentat, nivelul 3 – clasele a IX-a și a X-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de trei ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

TONIO KRÖGER

de Thomas Mann

Soarele de iarnă abia se întrezărea ca o lumină săracă, lăptoasă și ștearsă dincolo de stratul de nori ce acoperea orașul îngust. Străzile pe care se înșirau casele cu frontoane ascuțite erau umede și străbătute de curenți, iar uneori cădea un fel de mazărice moale, nici gheață, nici zăpadă.

Orele de școală se terminaseră. Cetele celor eliberați se revărsau în curtea pavată și pe poarta cu grilaj, se împărțeau și o luau la dreapta și la stânga. Școlarii mari își țineau cu demnitate teancurile de cărți sus, sprijinite pe umărul stâng, iar cu brațul drept vâsleau împotriva vântului către masa de prânz; cei mici o luau veselii la trap, împroșcând terciul de gheață pe jumătate topită și făcând să zornăie în ghiozdanele lor din piele de focă uneltele științei. Când și când, cu ochi pioși, își smulgeau de pe cap șepcile înaintea unei pălării de Wotan¹ și a unei bărbi de Jupiter² a câte unui profesor ce mergea cu pași mășurați...

— Nu vii odată, Hans? spuse Tonio Kröger, care aștepta de mult în mijlocul străzii; surâzând, veni în întâmpinarea prietenului său, care ieșea pe poartă, discutând cu alți colegi, gata s-o pornească împreună cu ei...

— Cum adică? întrebă el privindu-l pe Tonio. A, da, e-adevărat! Hai să mergem puțin împreună.

Tonio amuți, iar ochii i se tulburară. Hans uitase oare și-și aducea aminte abia acum că aveau de gând să se plimbe puțin împreună în ziua aceea, la prânz? Iar el, de când își dăduseră întâlnire, se bucurase aproape neîntrerupt la acest gând!

— Păi, la revedere! le spuse Hans Hansen colegilor. Eu mă duc nițel cu Kröger.

Cei doi o cotiră la stânga, în vreme ce grupul celorlalți o porni agale la dreapta.

Hans și Tonio aveau timp să se plimbe după școală, fiindcă acasă la amândoi se mânca de prânz abia pe la ora patru. Tații lor erau mari comercianți, ocupau funcții oficiale și dispuneau de putere în oraș. Familiei Hansen îi aparțineau, de mai multe generații, vastele depozite de cherestea de jos, de pe malul fluviului, unde gateri puternici tăiau, pufăind și șuierând, trunchiurile. Tonio, la rândul său, era fiul consulului Kröger, ai cărui saci de cereale erau văzuți în fiecare zi trecând pe străzi încărcăți în camioane cu lata inscripție neagră a firmei; iar casa mare și veche a strămoșilor săi era cea mai impozantă din oraș... Din pricina numeroșilor cunoscuți, cei doi prieteni trebuiau să se descopere neconștient, dar unii oameni îi salutau ei mai întâi pe acești băieți de paisprezece ani...

Amândoi aveau ghiozdanele petrecute pe după umeri și erau bine și călduros îmbrăcați, Hans într-o jachetă marinărească scurtă, peste care, pe umeri și spate, era scos gulerul lat, albastru al costumului său de marinar, iar Tonio, într-un palton gri, cu centură. Hans purta o beretă de marinar daneză, cu panglici scurte, de sub care ieșea un smoc din părul său blond-câneț. Era neasemuit de frumos și bine făcut, lat în umeri și îngust în șolduri, și avea niște ochi albaștri ca oțelul, limpezi și pătrunzători. De sub căciula rotundă de blană a lui Tonio se iveau, dimpotrivă, pe un chip brunet, cu trăsături meridionale foarte pregnante, niște ochi întunecați, ușor adumbriți, cu pleoape prea grele, visătoare, și cam sfioși... Gura și bărbia îi erau neobișnuit de moi. Avea un mers neglijent și inegal, în vreme ce picioarele zvelte, în ciorapi negri, ale lui Hans pășeau elastic și cadențat...

Tonio nu vorbea. Era îndurerat. Strângându-și sprâncenele puțin oblice și rotunjindu-și gura ca pentru fluierat, privea în depărtare cu capul înclinat într-o parte. Ținuta și mimica aceasta îi erau caracteristice. Brusca, Hans își vârî brațul sub cel al lui Tonio și-l privi cu coada ochiului, fiindcă înțelegea

prea bine despre ce era vorba. Iar Tonio, cu toate că rămase tăcut încă vreo câțiva pași, se muie totuși, dintr-o dată.

—N-am uitat, Tonio, spuse Hans privind în jos spre trotuar, m-am gândit doar că astăzi n-o să iasă nimic din toată treaba, fiindcă e atâta umezeală și bate vântul. Dar mie nu-mi pasă, și mi se pare strașnic că m-ai așteptat, totuși. Credeam că ai plecat acasă și mă cam supărasem...

La aceste cuvinte, Tonio simți că toată ființa lui tresaltă de bucurie:

—Păi da, o luăm pe metereze! spuse el cu emoție în glas. Pe Meterezul Morii și pe Meterezul Holsten și te duc până acasă, Hans... Nu-mi pasă că pe urmă am să fac singur drumul până la mine, data viitoare ai să mă însoțești tu.

În fond, nu prea credea în ceea ce spusese Hans și simțea că față de el acesta pune numai pe jumătate preț pe plimbarea lor în doi. Vedea totuși că Hans se căiește că uitase și e dornic să-l împace. Iar el era departe de gândul de a se opune acestei împăcări... [...]

Fântâna arteziană, nucul bătrân, vioara lui, iar în depărtare marea, Marea Baltică, ale cărei valuri estivale le putea asculta în vacanțe, toate acestea erau lucrurile pe care le iubea, cu care se înconjura și între care se desfășura viața lui lăuntrică, lucruri ale căror nume se pot folosi cu bune efecte în versuri și care, de altfel, răsunau mereu în realitate, în versurile scrise uneori de Tonio Kröger.

Că avea un caiet cu versuri proprii devenise ceva cunoscut din vina lui și-i dăuna foarte mult atât printre colegi, cât și printre profesori. Fiul consulului Kröger socotea, pe de o parte, că ar fi stupid și vulgar să se indigneze din cauza acestui lucru și-și disprețuia atât colegii, cât și profesorii, ale căror proaste maniere i se păreau oricum respingătoare și ale căror slăbiciuni personale le pătrundea cu o ciudată perspicacitate. Pe de altă parte, însă, el însuși găsea că a face versuri e o exagerare și chiar o necuviință, astfel că, într-o oarecare măsură, le dădea dreptate celor care considerau lucrul acesta drept o ocupație stranie. Numai că nu era în stare să renunțe la ea...

Din cauza faptului că acasă își pierdea timpul, că la lecții vădea un spirit greoi și distrat și că profesorii nu-l priveau cu ochi buni, aducea mereu acasă notele cele mai proaste, ceea ce-l mânia și-l îngrijora foarte tare pe tatăl său, un domn înalt, cu ochi albaștri gânditori, îmbrăcat cu îngrijire, care purta întotdeauna la butonieră o floare de câmp. Pe mama lui Tonio însă, pe preafrumoasa lui mamă, cu păr negru, care avea prenumele de Consuelo și arăta, în genere, altfel decât celelalte doamne din oraș, fiindcă tata o adusese cândva de undeva de jos de tot de pe hartă – pe mama lui Tonio certificatele o lăsau cu totul indiferentă.

Tonio o iubea pe oacheșa [...] lui mamă, care cânta atât de minunat la pian și la mandolină, și era bucuros că pe ea n-o mâhnește situația lui dubioasă printre oameni. Pe de altă parte, găsea că mânia tatălui lui e mult mai demnă și mai respectabilă și, cu toate că era muștrat de el, îi dădea, în fond, pe deplin dreptate, în vreme ce voioșia indiferentă a mamei i se părea puțin cam ușuratică. Uneori, gândea cam în felul următor: „E destul că sunt cum sunt și că nu pot și nu vreau să mă schimb, lăsător, preocupat cu îndărătnicie de lucruri la care, altminteri, nu se gândește nimeni. Se cuvine cel puțin să fiu muștrat și pedepsit serios pentru asta, nu să se treacă peste toate cu sărutări și muzică. Doar [...] suntem [...] oameni cumsecade, consulul Kröger, familia Kröger...” Nu rareori gândea și astfel: „De ce-oi fi eu oare atât de ciudat și în conflict cu toate, învrăjbit cu profesorii și străin printre ceilalți băieți? Iată-i pe elevii cei buni și pe cei de-o temeinică mediocritate. Ei nu găsesc comici pe profesori, nu fac versuri și gândesc numai lucruri care pot fi gândite și care pot fi exprimate cu voce tare. În ce bună orânduială trebuie să se simtă ei, cât de împăcați cu toate și cu toți! Ce bine va fi fiind așa... Dar cu mine ce este și cum se vor sfârși toate astea?” [...] Lucru ciudat, Tonio, care-l pizmuia pe Hans Hansen pentru felul său de a fi, năzuia neconștient să-l facă să și-l însușească pe al său, ceea ce nu-i putea reuși decât cel mult pentru câteva clipe și chiar și atunci doar aparent...

—Am citit acum ceva minunat, ceva splendid, spuse el. Mergeau și mâncau împreună dintr-o pungă bomboane cu fructe, pe care le cumpăraseră pe zece pfenigi de la băcanul Iwersen de pe Muhlenstrasse. Trebuie neapărat să citești și tu, Hans, este *Don Carlos* de Schiller... Dacă vrei, ți-l împrumut...

—A, nu, spuse Hans Hansen, lasă, Tonio, nu e ceva potrivit pentru mine. Eu rămân la cărțile mele despre cai. Sunt în ele niște ilustrații strașnice, crede-mă. Când ai să vii odată la mine, am să ți le arăt. Sunt instantanee, în care vezi caii în trap și în galop, executând sărituri, surprinși în toate pozițiile pe care în realitate nici nu reușești să le vezi, fiindcă se petrec prea repede...

—În toate pozițiile? întrebă Tonio, politicos. Ei, sigur, e grozav. Cât privește însă *Don Carlos*, e mai presus de orice închipuire. Sunt acolo pasaje, ar trebui să le vezi, atât de frumoase, încât tresari, de parcă ai auzi o detunătură.

—O detunătură? întrebă Hans Hansen... Cum adică?

—E, de pildă, pasajul în care regele plânge, fiindcă l-a înșelat marchizul... dar marchizul l-a înșelat numai de dragul prințului, înțelegi tu, pentru care se sacrifică. Acum răzbate din cabinet în anticameră

vestea că regele a plâns. „A plâns? Regele a plâns?” Toți curtenii sunt teribil de impresionați și simți că te trec fiorii, fiindcă e un rege grozav de neînduplecat și de aspru. Înțelegi însă prea bine de ce a plâns, iar pe mine mă înduioșează mai mult decât prințul și marchizul luați împreună. E întotdeauna atât de singur și lipsit de orice iubire, acum crede că a găsit un om, iar acesta îl trădează...

Hans Hansen privi cu coada ochiului fața lui Tonio, iar ceva de pe această față îi va fi trezit interesul pentru subiect, deoarece își vârî din nou brusc brațul sub brațul lui Tonio și întrebă:

—În ce fel îl trădează, Tonio?

Tonio fu cuprins de neastâmpăr:

—Păi da, chestia e că – începu el – toate scrisorile către Brabant și Flandra...

—Uite că se apropie Erwin Jimmerthal, spuse Hans.

Tonio amuți. „Înghiți-l-ar pământul pe Jimmerthal ăsta! De ce trebuie el să apară și să ne tulbure?! De nu ne-ar însoți, ca să ne vorbească tot drumul despre ora de călărie...” Căci Erwin Jimmerthal lua și el lecții de călărie. Era fiul directorului băncii și locuia aproape, dincolo de poarta orașului. Le venea în întâmpinare pe alee, fără ghiozdan, cu picioarele lui încovoiate și ochii mijiiți.

—Salut, Jimmerthal, spuse Hans, îl însoțesc puțin pe Kröger...

—Trebuie să mă duc în oraș, spuse Jimmerthal, să cumpăr ceva. Dar am să merg cu voi o bucată de drum... Ce-aveți voi acolo-s cu siguranță bomboane cu fructe. Da, mulțumesc, am să mănânc vreo câteva. Măine avem din nou oră, Hans. Se referea la ora de călărie.

—Strașnic! spuse Hans. Acum am să capăt jambiere de piele, fiindcă zilele astea am luat nota maximă la temă...

—Tu nu iei lecții de călărie, așa-i, Kröger? întrebă Jimmerthal, iar ochii lui deveniră doar niște crăpături subțiri și strălucitoare...

—Nu, răspunse Tonio cu o intonație total incertă.

—Ar trebui să-l rogi pe tatăl tău, remarcă Hans Hansen, să iei și tu lecții, Kröger.

—Da..., răspunse Tonio repede și totodată indiferent.

Pentru o clipă, simți un nod în gât, fiindcă Hans i se adresase cu numele de familie; Hans păru că simte acest lucru, așa că adăugă, ca să se explice:

—Ți-am spus Kröger, fiindcă prenumele tău mi se pare atât de aiurit, iartă-mă, dar nu pot să-l sufăr. Tonio... ăsta nici nu e un nume! De altfel, tu nu ai nicio vină, Doamne ferește!

—Nu, cu siguranță că ți s-a zis așa, fiindcă sună atât de străin și e ceva deosebit... spuse Jimmerthal, ca și cum ar fi vrut să repare lucrurile.

Gura lui Tonio zvâcni. Stăpânindu-se, zise:

—Da, e un nume aiurit, aș dori, Dumnezeu mi-e martor, să mă cheme Heinrich sau Willhelm, credeți-mă. Vine de-acolo că un frate al mamei, după care am fost botezat, se numește Antonio, fiindcă mama mea e din străinătate...

Apoi tăcu și-i lăsă pe cei doi să vorbească despre cai și piese de harnașament. Hans îl luase de braț pe Jimmerthal și vorbea cu un interes atât de viu, cum *Don Carlos* n-ar fi fost niciodată în stare să i-l trezească... Din timp în timp, Tonio simțea înțepături în nas, fiindcă-i venea să plângă; totodată, își dădea osteneala să-și stăpânească bărbia, care-i tremura neconținut...

Hans nu putea să-i sufere numele – ce era de făcut cu asta? Pe el îl chema Hans, pe Jimmerthal îl chema Erwin, bine, astea erau nume recunoscute de toată lumea și care nu surprindeau pe nimeni. Dar „Tonio” era ceva străin și deosebit. [...] Dar de ce, câtă vreme erau singuri, Hans îi spunea Tonio, iar când se adăuga un al treilea începea să se rușineze cu el? Câteodată, da, îi era apropiat și părea că-l câștigase. „În ce fel îl trădează, Tonio?” îl întrebese și-l luase de braț. Dar când apăruse Jimmerthal, respirase totuși ușurat și-l părăsise și-i reproșase, fără să fie nicio nevoie, că poartă un nume străin. Ce dureros era să observe toate astea!... În fond, când erau numai ei doi, Hans Hansen arăta că ține întru câtva la el. Dar dacă venea un al treilea, îl sacrifică. Și rămânea din nou singur. Se gândi la regele Filip. Regele plânsese...

—Vai de mine, spuse Erwin Jimmerthal, acumă trebuie să mă duc degrabă în oraș! Salutare, și mulțumesc pentru bomboane!

Acestea spuse, sări pe o bancă aflată în marginea drumului, fugi cu picioarele lui strâmbe de-a lungul ei și se-ndepărtă la trap.

—Îmi place Jimmerthal! spuse Hans, apăsând pe cuvinte.

Hans avea un fel răsfățat și sigur de sine de a-și destănuși simpatiile și antipatiile, comunicându-le altora, ca și cum le-ar fi făcut o favoare... Apoi, fiindcă se afla în temă, continuă să vorbească despre ora de călărie. Nici nu mai era așa de departe de locuința lui; drumul pe la metereze nu lua prea mult timp. Își țineau bine bereta și căciula și-și aplecau capetele din pricina vântului puternic și umed care trosnea și gemea în crengile golașe ale copacilor. Hans Hansen vorbea, în timp ce Tonio lăsa să-i scape doar când

și când câte un convențional „ah” și „da, da”, fără să se mai bucure că, în avântul perorației, Hans îl luase din nou de braț, fiindcă nu era decât o apropiere aparentă, fără însemnătate.

Apoi, nu departe de gară, părăsind parcul din jurul meterezelor, văzură un tren care trecea pufăind cu o grabă greoaie, numărară, ca să se distreze, vagoanele și-l salutară prin semne pe omul ce ședea înfodolit în blana lui sus de tot, în ultimul vagon. Se opriră în Lindenplatz, în fața vilei marelui comerciant Hansen; iar Hans îi arătă cât era de amuzant să te sui pe poarta grădinii și să te legeni, făcând-o să se miște încolo și-ncoace, scârțâind din țâțâni. Apoi însă se despărțiră.

—Ei, acum trebuie să intru, spuse el. La revedere, Tonio! Data viitoare, am să te-nsoțesc eu până acasă, fii sigur de asta.

—La revedere, Hans, spuse Tonio, a fost o plimbare plăcută.

Mâinile pe care și le strânsesă erau [...] mânjite de rugină de la poarta grădinii. Când îl privi în ochi pe Tonio, pe fața frumoasă a lui Hans se ivi ceva ca o șovăială și remușcare:

—Să știi că am să citec cât de curând *Don Carlos*! spuse el repede. Povestea cu regele în cabinetul lui trebuie să fie grozavă!

Își vârî apoi servieta sub braț și o luă la fugă prin grădina din fața casei. Înainte de a dispărea înăuntru, mai salută o dată, înapoi, clătînând din cap. Tonio Kröger se îndepărtă cu totul transfigurat și plin de elan. Vântul îl împingea din spate, dar nu numai din acest motiv înainta atât de ușor. Hans avea să citească *Don Carlos*, apoi aveau să discute împreună ceva despre care nici Jimmerthal, nici altcineva n-o să poată spune nimic! Ce bine se înțelegeau ei doi! Cine știe – are să-l facă, poate, să scrie și versuri?... Nu, nu, asta n-o voia! Hans nu trebuia să devină ca Tonio, ci să rămână cum era, atât de senin și puternic, cum îl iubeau cu toții și, cel mai mult, Tonio! Dar ca să-l citească pe *Don Carlos* n-avea să-i strice... Tonio trecu prin vechea, scunda poartă; merse de-a lungul portului și o luă în sus pe strada abruptă, bătută de vânt și umedă, cu frontoane ascuțite, spre casa părintească. Pe atunci, inima lui trăia; palpita în ea doar o invidie melancolică, puțințel dispreț și o deplină fericire neprihănită.

traducere de Ion Roman

1 – pălărie cu borurile largi, așa cum o poartă pelerinul, alias Wotan, în *Siegfried* de Richard Wagner.

2 – stăpânul zeilor și al oamenilor, în mitologia romană.

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Prietenul pe care Tonio Kröger îl așteaptă în fața școlii se numește:

- a. Hals Hansen ;
- b. Hans Hansen;
- c. Hans Halsen;
- d. Hans Hallsen.

2. Tonio Kröger scrie uneori:

- a. eseuri;
- b. partituri;
- c. proză;
- d. versuri.

3. Mama lui Tonio cânta:

- a. la pian și la chitară;
- b. la pian și la vioară;
- c. la pian și la mandolină;
- d. la pian și la marimbă.

4. Pasiunea comună a lui Hans și Erwin este:

- a. călăria;
- b. lectura;
- c. muzica;
- d. pictura.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei din text, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

1. Hans și Tonio mănâncă bomboane de fructe.
2. Hans și Tonio se despart.
3. Hans și Tonio se întâlnesc cu Erwin Jimmerthal.
4. Hans și Tonio vorbesc despre cărți.
5. Tonio îl așteaptă pe Hans după finalul orelor.
6. Tonio se îndreaptă spre casa părintească.
7. Tonio suferă din pricina numelui său.
8. Tonio vrea să se plimbe pe metereze.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare din următoarele cerințe:

1. Precizează un motiv pentru care Tonio lua mereu note proaste.
2. Menționează numele locului în care se afla vila familiei lui Hans.
3. Explică originea prenumelui Tonio, conform mărturisirii făcute de personaj.
4. În text există următoarea secvență: „Hans nu trebuia să devină ca Tonio, ci să rămână cum era, atât de senin și puternic, cum îl iubeau cu toții și, cel mai mult, Tonio! Dar ca să-l citească pe *Don Carlos* n-avea să-i strice... Tonio trecu prin vechea, scunda poartă; merse de-a lungul portului și o luă în sus pe strada abruptă, bătută de vânt și umedă, cu frontoane ascuțite, spre casa părintească. Pe atunci, inima lui trăia; palpita în ea doar o invidie melancolică, puțințel dispreț și o deplină fericire neprihănită.”

Prezintă semnificația secvenței, evidențiind felul în care se schimbă atitudinea lui Tonio față de prietenul său, Hans.

D. (12 puncte)

Unul dintre prietenii tăi, care a citit textul lui Thomas Mann, a postat pe *twitter* următoarea afirmație: „Conștiința mea mă face să văd în calitatea de artist, în tot ceea ce este extraordinar și genial ceva profund echivoc, ea este aceea care îmi conferă această îndrăgită slăbiciune pentru ceea ce este simplu, naiv, plăcut prin normalitate, negenial și cuviincios”.

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte răspunsul tău la această postare. În redactarea răspunsului tău, vei formula două argumente care să-ți susțin poziția în raport cu afirmația dată.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

TEME, PERSONAJE, SĂRBĂTORI CREȘTINE ȘI TRADIȚIONALE ROMÂNEȘTI

de Cristian Bădiliță

În România (dar nu numai) există tradiția vopsirii sau a încondeierii ouălor de Paști. Rezum în continuare monografia lui Artur Gorovei, *Ouăle de Paști*, publicată prima dată în 1937 și republicată, sub îngrijirea Antoanetei Olteanu, la editura Paideia, București, în 2001. Toate referințele trimit la această nouă ediție. Oul este unul dintre simbolurile vieții și ale regenerării naturii. Chinezii vopseau ouă în roșu cu două mii de ani înainte de Hristos. La rândul lor, egiptenii adorau un zeu, Kneph, reprezentat cu un ou în gură. Oul cosmic apare atestat în vechime la hinduși, fenicieni, canaaneni. Conform unei tradiții brahmane, la început nu exista decât apă. Din apă s-a ivit un ou de aur, care a plutit pe valuri timp de un an. După un an, au apărut din el cerul/tăria, pământul și văzduhul (aerul). *Kalevala** povestește altă legendă, conform căreia Ilmatara, mama apei, trăia la început în aer. S-a coborât pe suprafața oceanului, unde a petrecut șapte sute de ani. O rață sălbatică, luând genunchiul zeiței drept un petec de pământ, și-a făcut cuibar pe el și a depus un ou de fier și șase ouă de aur. Când zeița Ilmatara s-a ridicat de pe ocean, ouăle au căzut și s-au spart, dând naștere lumii: din gălbenuș s-a ivit Soarele, din albuș, Luna.

Elena Niculiță-Voronca relatează o legendă culeasă din Bucovina, conform căreia Soarele s-a născut dintr-un ou. Un om avea un ou și-l ținea ascuns într-o ladă un vecin, care știa de comoara omului, l-a pândit și, într-o zi când acela era plecat de acasă, a intrat, a deschis lada și-a eliberat oul. Oul s-a transformat în Soare. În tradiția populară, dominată de un dualism mitologic naiv, oul poate fi sălaș al

principiului Răului. „Pretutindeni la români, scrie A. Gorovei (*op. cit.* *, p. 26), este răspândită credința că din ou se poate naște spiridușul, un fel de drăcușor.” Spiridușul se naște dintr-un ou *părăsit* (așadar, nu i se cunoaște originea). Acest ou trebuie clocit patruzeci de zile subsuoară (durata postului ținut de Isus). Astfel se naște spiridușul. După A. Gorovei, ritul vopsirii ouălor în roșu ar fi legat tocmai de bivalența oului. Culoarea roșie este culoarea focului, element apotropaic și purificator. Oul vopsit în culoarea focului este „izbăvit”; din el nu mai pot să se nască germenii Răului, molime, catastrofe. „Conceput ca forța care alungă durerile necurate și simbolizat prin culoarea lui roșie, focul a fost asociat oului, adică înfăptuirii lumii, pentru ca aceasta să fie pusă la adăpost de toate primejdiile.” (*op. cit.*, p. 27)

**Kalevala* – amplu poem epic din folclorul finlandez

**op. cit.* – (în limba latină) opera citată (anterior)

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, prin valorificarea textului citat:

1. Numește titlul lucrării la care face referire abrevierea *op. cit.*
2. Menționează două legende la care face trimitere textul dat.
3. Prezintă, într-un enunț, modul în care ia naștere spiridușul, valorificând textul dat.
4. Explică în ce constă bivalența oului, conform informațiilor oferite de text.

B. (12 puncte)

Imaginează-ți că faci parte din redacția revistei liceului și că trebuie să te documentezi pe tema legendelor urbane. Redactează un text de cel mult 20 de rânduri, care să reprezinte intervenția ta în cadrul colectivului de redacție, și în care îți prezinți viziunea asupra relației dintre tradiție și noutate. În textul tău, vei face referire atât la fragmentul citat, cât și la experiența ta.

SUBIECTUL al III-lea

10 puncte

Se vor acorda câte 2 puncte pentru cerințele 1-3 și 4 puncte pentru cerința 4.

Privește cu atenție postarea de mai jos, publicată pe o pagină de Facebook, apoi răspunde, în enunțuri, la următoarele cerințe:

1. Notează denumirea evenimentelor de marți seara, în cadrul cărora Ioana Nicolaie a citit din romanul *Pelinul negru*.
2. Menționează durata evenimentului promovat prin această postare.
3. Precizează numărul persoanelor interesate de eveniment.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, la ce se referă cele două fotografii din a doua parte a postării, raportându-te și la cele două semne grafice asociate acestora.

Mărti, 21 februarie, ora 19.00

Ioana Nicolaie

va citi un fragment din romanul

PELINUL NEGRU

aflat în pregătire
la Humanitas

FEB
21

Ioana Nicolaie, lectură în premieră din „Pelinul negru“

Public · Organizat de Librăria Humanitas de la Cișmigiu și
Humanitas

★ Interesată

✓ Merg

...

21 Februarie între 19:00 - 20:30
acum aproximativ o lună

Librăria Humanitas de la Cișmigiu
Bulevardul Regina Elisabeta, nr. 38, București

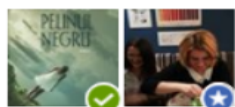
[Vezi harta](#)

Despre

Discuție

32 au participat · 123 interesați

[Vezi tot](#)

Ioana a participat

Detalii

Editura Humanitas vă așteaptă marți, 21 februarie, ora 19.00, la Librăria Humanitas de la Cișmigiu, la o nouă ediție a serilor „Dacă e marți, scriitorii îți citesc!”. Ioana Nicolaie va citi în premieră din romanul „Pelinul negru” aflat în pregătire la Editura Humanitas.

Accesul la eveniment este gratuit și se face pe baza unei rezervări prealabile prin Eventbook.